

Janez Menart

PESNIK SE
POPRAVI

Naš čas je čas, ki rad vse zrevidira,
zato želim svoj novi lik sklesáti.
S tem bo prišla na svoje tudi vera,
ki hrepeni kup dogem dokazáti
in eno bo iz mojega primera:
sem troje in en sam ubožec hkrati:
sem oče, sem sin muze in sem duh,
ki z duhom za trojico služi kruh.

K »očetu« le prav kratek komentar:
sem tudi mož (čeprav le bolj za šalo).
No, bil sem ravno prav težak in star
in velik in imel sem vse ostalo,
pa me je vzela. Zdaj sva srečen par
(če odračunam običajni kalo).
Le brada je slab moški rekvizit:
vsak dan poslušam: »Spet si neobrit!«

Kot sinček muze sem vse bolj zaspan;
in če že vstanem, vstanem z levo nógo.
Pa tudi če bi vstal na pravo stran,
bi zapeljali me na stransko progo.

Za genije sem sploh že pokopan
in jaz sem se kar vživel v svojo vlogo:
odslej naprej bom le še živ mrtvak,
ki kdaj pa kdaj pohvali umski mrak.

Ta sklep obenem je najboljša pot,
da kdaj postanem vzoren državljan:
priljubljen in lepó zalit gospod,
molčeč in po potrebi pokesan,
in da se kdaj še zrinem kam v kak kot,
kjer se le kima osem ur na dan,
v ostalem pa skrbi za mirne vóde
in gleda v zrak in hodi na sprehóde.

In da bi kdaj dosegel ta namen,
sem po pravilu, da gre v tretje rádo,
le diplomiral (in sem zdaj učen),
kar vzradostilo ljudsko je armado,
saj sem iz nje lahko bil odpuščen
pol leta prej ko drugo »djačko stado«
in sem odšel v tovarno sanj
in je pri filmu še en genij manj.

Tu delam nekaj, sam bog vedi kaj!
a v glavnem to, kar nisem nikdar znal:
računam: gor in dol, naprej, nazaj,
kdo več, kdo manj denarja bo pobral
in romam kakor Romeo na kraj
sestankov večno mladih obravnav
ter s tem skrbim za tuje blagostanje,
sam čakam pa na smrt in stanovanje.

A naj bo kakorkoli — ta poklic
me je poučil, da je svet — denar.
zato v hranilnico razvnetih lic
odnesem vsak še topel honorar
in znam razbrati iz pesniških vrstic
(kot drugi) ceno kavčev in omar
in pa obratno, s tem da pravim ženi:
Postelji »Byrona«!, »Jesen« zakleni!

In gon lastnine (vzgon kulture mlade)
mi že bistri moralo in posluh:
kot pivec sem že skoz in skoz prodadel;
in ker še v menzi sunjen nož za kruh
mi na Angleškem je nekdo ukradel,
sem zdaj brez greha kot sam sveti duh
in kmalu goden bom za sinekuro,
za plešo, dolgčas in poslednjo uro.

Tako bom kot normalen državljan,
le s senco, da sem sprva bil poet,
med gospodinske stroje zakopan,
zapustil bančno knjižico in svet.
Na kamnu pa bo zlat napis vklesan:
Umrl je od sreče. Star sto let.
Morda pa pridem kdaj še v zgodovino
kot vzorec sreče za vso domovino.

A kljub trebuhu, ki mi v klasje gre,
se mi kdaj v tihi uri še zahoče
neviht in toče, zvezd, ki v noč žaré
in zdrave sile k soncu tipajoče —
in na rešetu časa mi srce,
očiščeno vseh plev, kot dete joče
in v pajčevinah misli mi zasiže
lesk solz nedokončane elegije.

A kdo to ve? Ljudje skrbe le zase,
vsak se v svoj mali, slepi svet zapira.
Še javna varnost ni kot svoje čase,
še ta o meni več vesti ne zbira.
Tako sem v svetu sam kot štor sred jase,
ki neopazno ga razžira čas.
Tako se vse na bolje korumpira —
pa se iz solidarnosti še jaz.

SEMAFORI Iz raja otroštva, z nalitim bencinom,
ŽIVLJENJA z izključenim števcem poti in hitrosti,
 ob kamnih bežečih spominov mladosti,
 v predmestje življenja, z nezmanjšanim plinom;

vse ožje cestišče, razmišljena glava
in prvo križišče in stoj! semafori,
strah, zdrznjena misel, podplat na zavori
in smerni kazalec in nižja prestava;

s križišča v križišče in s ceste na cesto,
na levo, na desno, počasi, hitreje
in sonce slepeče, ki greje in greje,
in v môro napora razlezeno mesto;

hrumenje motorjev, parkirni prostori,
obvezne smeri in možgani na vzvodih
in trudne roké in drget na prehodih
in, kakor zaspane oči, semafori;

še zarja na steklu, še mrak brez obetov,
megla na asfaltu, še lučka, ki kaže
poslednji bencin, in že ost žarometov,
ki tiplje po poti do mirne garaže.